เด็กขายข่าว
กลางไฟแดง

นวนิยายชีวิตสู้ชีวิต

เด็กชายผู้เร่ขายหนังสือพิมพ์อยู่กลางสี่แยกไฟแดง
ในโลกที่ไม่มีใครอยากมอง
แต่ชีวิตยังต้องเดินต่อไปทุกเช้า

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ — เช้าที่เหมือนเดิมทุกวัน

ห้าโมงเช้า ก่อนที่แสงแดดจะทอดตัวข้ามตึกสูงฝั่งตะวันออกของสี่แยกไฟแดงย่านชานเมือง เอกพล ใจเพชร หรือที่ทุกคนแถวนั้นเรียกสั้นๆ ว่า "เอก" ก็ตื่นขึ้นมาแล้ว เขานอนอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ ชั้นล่างของตึกแถวเก่า กับแม่และน้องสาววัยเจ็ดขวบชื่อ "นุ่น" เสียงพัดลมเพดานหมุนครืดคราดเป็นเสียงเดียวที่ดังอยู่ในห้องมืดๆ นั้น

เอกอายุสิบสามปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งภาคค่ำ เขาไม่เคยจำได้ว่าตัวเองเริ่มขายหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้แต่ว่ามันเป็นสิ่งที่เขาทำมาตั้งแต่จำความได้

ตั้งแต่พ่อของเขาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่ไซต์ก่อสร้างเมื่อสี่ปีก่อน แม่ต้องแบกรับภาระทั้งบ้านเพียงลำพัง เอกในวัยเก้าขวบตอนนั้นเริ่มออกมาช่วยขายของกับป้าข้างบ้านก่อน แล้วค่อยๆ ผันตัวมาขายหนังสือพิมพ์เต็มตัวเมื่อโตขึ้นมาอีกหน่อย

เขาสวมเสื้อยืดสีซีดจากแดด กางเกงขาสั้นที่เข่าเริ่มขาดวิ่น สะพายกระเป๋าผ้าใบใส่หนังสือพิมพ์กองโตไว้ข้างลำตัว เดินออกจากห้องเช่าไปยังแผงหนังสือพิมพ์ริมถนนที่ลุงประจวบ เจ้าของแผง ส่งของมาให้ทุกเช้า ลุงประจวบเป็นคนที่ใจดีกับเอกมากกว่าใคร มักจะยกหนังสือพิมพ์ที่ขายไม่หมดของเมื่อวานให้เอกกินเป็นค่าขนมเสมอ แม้จะรู้ว่ามันเป็นแค่กระดาษที่ไม่มีมูลค่าอะไรแล้วก็ตาม

สี่แยกที่เอกยืนขายทุกวันคือสี่แยกใหญ่ที่รถติดตั้งแต่ตีห้าครึ่งไปจนถึงเก้าโมงเช้า ผู้คนหลากหลายผ่านไปมา ทั้งรถเก๋งราคาแพง มอเตอร์ไซค์รับจ้าง รถเมล์ที่แน่นขนัดไปด้วยคนทำงาน เอกรู้จักจังหวะไฟแดงของสี่แยกนี้ดีกว่าใคร รู้ว่าไฟแดงรอบไหนยาวพอให้เขาวิ่งขายได้ทั่วถึง รอบไหนสั้นเกินกว่าจะเดินถึงรถคันสุดท้าย เขาจำหน้าลูกค้าประจำได้หลายคน ทั้งคนที่ซื้อทุกวันไม่เคยขาด และคนที่ไม่เคยมองมาทางเขาแม้แต่ครั้งเดียว

"หนังสือพิมพ์ครับ หนังสือพิมพ์" เสียงของเอกดังขึ้นท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์และแตรรถที่ดังสลับกันไม่หยุด เขาเดินลัดเลาะระหว่างรถที่จอดติดไฟแดง ยื่นหนังสือพิมพ์เข้าไปทางกระจกที่เปิดออกมาครึ่งบาน มือหนึ่งถือเงินทอน อีกมือถือกองหนังสือพิมพ์ที่นับวันจะหนักขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนที่ลุงประจวบฝากมาให้ขาย

บทที่ ๒ — ไฟแดงที่ไม่เคยรอใคร

ไฟแดงที่สี่แยกนี้ไม่เคยรอใคร มันเปลี่ยนเป็นสีเขียวตรงเวลาเสมอ ไม่ว่าเอกจะขายหนังสือพิมพ์ให้ลูกค้าคนสุดท้ายเสร็จหรือไม่ก็ตาม หลายครั้งเขาต้องวิ่งหลบรถที่เริ่มเคลื่อนตัวไปแล้ว บางวันเขาเกือบถูกรถกระบะเฉี่ยวจนล้มลงกับพื้นถนนร้อนระอุ เข่าถลอกจนเลือดซิบ แต่เขาก็ลุกขึ้นเก็บหนังสือพิมพ์ที่กระจัดกระจายอย่างรวดเร็ว เพราะรู้ดีว่าถ้าช้ากว่านี้ ไฟจะเปลี่ยนเป็นเขียวและรถทั้งขบวนจะเคลื่อนที่ทับกระดาษเหล่านั้นจนขายไม่ได้อีก

แดดเที่ยงวันของกรุงเทพฯ ร้อนจนยางมะตอยบนถนนดูเหมือนจะละลาย เอกยืนอยู่กลางเกาะกลางถนนแคบๆ ที่มีที่ว่างพอให้ยืนได้เพียงคนเดียว เหงื่อไหลเป็นทางจากขมับลงมาเปียกเสื้อ เขาไม่มีที่หลบแดด ไม่มีที่หลบฝน มีเพียงร่มผ้าใบเก่าๆ ที่พับเก็บไว้ในกระเป๋า กางออกเฉพาะตอนฝนตกหนักจริงๆ เท่านั้น เพราะกลัวว่าร่มจะบังทางไม่ให้เห็นรถที่กำลังจะเลี้ยว

ไม่ใช่ทุกคนที่มองเอกด้วยสายตาเป็นมิตร บางคนตะโกนไล่เขาออกจากรถราวกับเขาเป็นสิ่งสกปรก บางคนบีบแตรใส่ทั้งที่เขายังไม่ได้เข้าใกล้รถด้วยซ้ำ มีอยู่ครั้งหนึ่งผู้หญิงในรถเก๋งคันหรูตวาดใส่เขาว่า "เด็กแบบนี้พ่อแม่ไม่สอนหรือไง มาขายของก่อกวนคนอื่น" เอกได้แต่ก้มหน้าเดินจากไปเงียบๆ ไม่ตอบโต้อะไร เพราะรู้ว่า

ไม่มีประโยชน์ที่จะเถียง

แต่เอกก็มีวิธีของตัวเองในการรักษาศักดิ์ศรีเล็กๆ ที่เหลืออยู่ ทุกเช้าก่อนออกไปขาย เขาจะพับหนังสือพิมพ์ทุกฉบับให้เรียบร้อยเป็นระเบียบ เช็ดมือให้สะอาดก่อนหยิบยื่นให้ลูกค้า และยิ้มให้ทุกคนไม่ว่าคนนั้นจะซื้อหรือไม่ซื้อก็ตาม เขาเชื่อในสิ่งที่แม่เคยบอกไว้ว่า "เราจนได้ แต่เราไม่จำเป็นต้องดูสกปรกหรือไร้มารยาท" คำพูดนั้นกลายเป็นเหมือนเข็มทิศเล็กๆ ที่ประคองใจเขาไว้ในวันที่โลกทั้งใบดูเหมือนจะไม่มีที่ว่างให้เขายืน

✦ ✦ ✦

บทที่ ๓ — เสียงหัวเราะที่ไม่มีใครได้ยิน

ที่สี่แยกเดียวกันนี้ ยังมีเด็กอีกคนที่ทำงานคล้ายๆ กัน เขาชื่อ "หมู" เด็กชายวัยสิบสองปีที่ขายพวงมาลัยดอกมะลิแทนที่จะเป็นหนังสือพิมพ์ ทั้งสองรู้จักกันมาหลายปีจนสนิทกันเหมือนพี่น้อง หมูมักจะแบ่งข้าวเหนียวไก่ย่างที่แม่เขาทำมาให้เอกกินตอนพักเที่ยง ส่วนเอกก็มักจะแบ่งหนังสือพิมพ์เก่าให้หมูเอาไปห่อพวงมาลัยกันฝุ่น

ทุกวันหลังจากไฟเขียวรอบใหญ่ผ่านไป ทั้งสองจะได้พักสักสิบนาทีใต้ร่มไม้ริมทางเท้า เป็นช่วงเวลาเดียวที่เอกได้เป็นเด็กอายุสิบสามปีอย่างแท้จริง ไม่ใช่เด็กขายของ พวกเขาจะเล่นทายปริศนากันบ้าง แข่งกันดูว่าใครทายทะเบียนรถคันต่อ

ไปที่วิ่งผ่านได้แม่นกว่ากัน หรือบางทีก็แค่นั่งเงียบๆ ดูนกพิราบบินผ่านตึกสูง

"มึงว่าถ้าเราไม่ต้องมาขายของแบบนี้ ตอนนี้เราจะทำอะไรอยู่วะ" หมูถามขึ้นวันหนึ่งขณะพิงกำแพงมองรถที่วิ่งผ่านไปมา

เอกนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ *"กูก็ไม่รู้เหมือนกัน อาจจะได้เล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่โรงเรียนมั้ง หรือไม่ก็นอนดูการ์ตูนอยู่บ้าน"* เขาพูดพลางหัวเราะเบาๆ เป็นเสียงหัวเราะที่ไม่มีใครในสี่แยกนั้นเคยได้ยิน เพราะไม่มีใครเคยหยุดฟังเสียงของเด็กสองคนที่นั่งอยู่ริมถนน

ความสัมพันธ์เล็กๆ แบบนี้แหละที่ทำให้เอกยังยิ้มได้ในวันที่หนักหนา เขาไม่เคยรู้สึกโดดเดี่ยวเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะอย่างน้อยก็ยังมีหมู มีลุงประจวบ มีแม่และน่านที่รอเขากลับบ้านทุกเย็น แม้โลกภายนอกจะดูไม่ค่อยมีที่ว่างให้เขายืน แต่ในวงเล็กๆ ของคนที่รักกัน เขายังมีที่ทางของตัวเองเสมอ

✦ ✦ ✦

บทที่ ๔ — วันที่หนังสือพิมพ์ขายไม่ออก

ฤดูฝนปีนั้นมาเร็วและหนักกว่าทุกปี ฝนตกติดต่อกันเกือบสัปดาห์ ถนนสี่แยกที่เอกยืนขายกลายเป็นแอ่งน้ำท่วมขัง รถที่วิ่งผ่านก็ปิดกระจกมิดชิด ไม่มีใครอยากเปิดหน้าต่างรับละอองฝนเพื่อซื้อหนังสือพิมพ์จากเด็กที่ยืนตัวเปียกปอนอยู่ข้างถนน

วันนั้นเอกขายได้เพียงสิบสองฉบับจากที่ลุงประจวบฝากมาให้ขายแปดสิบฉบับ

เย็นวันเดียวกัน เขากลับถึงห้องเช่าด้วยตัวเปียกโชกและใจที่หนักอึ้ง พบว่าแม่นอนซมอยู่บนที่นอน หน้าซีดและตัวร้อนจัด นุ่นนั่งร้องไห้อยู่ข้างๆ บอกว่าแม่เป็นแบบนี้มาตั้งแต่บ่าย เอกรีบวิ่งไปหาน้ำเย็นมาเช็ดตัวให้แม่ มือของเขาสั่นเทาขณะสัมผัสหน้าผากที่ร้อนจัดของแม่ ในกระเป๋าเงินของเขามีเพียงเศษเหรียญไม่กี่สิบบาทจากหนังสือพิมพ์ที่ขายได้วันนั้น ไม่พอแม้แต่จะพาแม่ไปหาหมอที่คลินิกใกล้บ้าน

คืนนั้นเอกนอนไม่หลับ เขานั่งมองแม่ที่หลับๆ ตื่นๆ ด้วยไข้ นั่งกอดเข่าอยู่มุมห้อง พร้อมกับคิดทบทวนตัวเลขในหัว ค่าเช่าห้องที่ต้องจ่ายในอีกห้าวัน ค่าไฟที่ค้างมาสองเดือน ค่าขนมของนุ่นที่ต้องไปโรงเรียนทุกวัน เขารู้สึกเหมือนตัวเองแบกโลกทั้งใบไว้บนบ่าที่เล็กเกินไปสำหรับภาระขนาดนี้

"ทำไมชีวิตเราต้องเป็นแบบนี้" เอกกระซิบถามตัวเองเบาๆ ในความมืด ไม่มีใครตอบคำถามนั้นได้ นอกจากเสียงฝนที่ยังคงตกกระทบหลังคาสังกะสีไม่หยุด เหมือนจะเยาะเย้ยความรู้สึกไร้หนทางของเขาซ้ำเข้าไปอีก

✦ ✦ ✦

บทที่ ๕ — คนที่มองเห็นเขา

เช้าวันรุ่งขึ้น แม้ฝนจะยังตกปรอยๆ เอกก็ยังออกไปยืนขายหนังสือพิมพ์ตามเคย

เพราะรู้ว่าไม่มีทางเลือกอื่น ขณะที่เขากำลังเดินเข้าไปหารถคันหนึ่งที่จอดติดไฟแดง หญิงสูงวัยที่นั่งอยู่เบาะหลังเปิดกระจกลงมาเรียกเขา เธอคือ "ครูวิภา" อดีตครูโรงเรียนประถมที่เกษียณแล้ว เป็นลูกค้าประจำที่ซื้อหนังสือพิมพ์จากเอกแทบทุกเช้ามาหลายปี แต่ไม่เคยพูดคุยอะไรมากไปกว่าการทักทาย

วันนั้นครูวิภาสังเกตเห็นความเหนื่อยล้าในดวงตาของเอกชัดเจนกว่าทุกวัน จึงเอ่ยถามขึ้นเป็นครั้งแรกว่า *"หนูเป็นอะไรหรือเปล่า วันนี้หน้าตาดูไม่ค่อยสดใสเลย"* เอกลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเล่าเรื่องแม่ป่วยให้ครูวิภาฟังอย่างสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงที่พยายามควบคุมไม่ให้สั่น

ครูวิภาฟังอย่างตั้งใจ แล้วยื่นนามบัตรใบหนึ่งให้เอกพร้อมเงินค่าหนังสือพิมพ์ที่มากกว่าราคาปกติหลายเท่า *"พรุ่งนี้พาแม่ไปที่คลินิกชุมชนตามที่อยู่นี้นะ ครูรู้จักหมอที่นั่น เดี๋ยวครูจะโทรฝากไว้ให้"* เธอพูดพลางยิ้มอ่อนโยน *"แล้วก็อยากถามหนูว่าหนูอยากเรียนหนังสือต่อไหม ครูมีเพื่อนที่ทำโครงการสอนพิเศษฟรีให้เด็กที่ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวอยู่ ถ้าหนูสนใจ ครูจะพาไปแนะนำให้"*

เอกยืนนิ่งไปชั่วขณะ ไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ยินถูกหรือเปล่า ไม่มีใครนอกจากครอบครัวเคยถามเขาว่า "อยากทำอะไร" มาก่อนเลย ทุกคนมองเห็นเพียงเด็กขายหนังสือพิมพ์ที่ยืนอยู่กลางถนน แต่ครูวิภากลับมองเห็นเด็กคนหนึ่งที่มีความฝัน มีศักยภาพ และมีสิทธิ์จะเลือกเส้นทางของตัวเอง

✦ ✦ ✦

บทที่ ๖ — ทางเลือกที่เลือกเอง

คืนนั้นเอกเล่าเรื่องทั้งหมดให้แม่ฟังหลังจากพาแม่ไปหาหมอที่คลินิกตามที่ครูวิภาแนะนำ อาการของแม่เริ่มดีขึ้นหลังได้รับยาและการพักผ่อนที่เหมาะสม แม่นั่งฟังเรื่องโครงการสอนพิเศษด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความหวังปนกังวล *"ถ้าลูกไปเรียนตอนเย็น แล้วใครจะช่วยแม่ขายของ"* แม่ถามเบาๆ ด้วยความเป็นห่วง

เอกนั่งคิดอยู่หลายคืน เขาไปปรึกษาหมูเรื่องนี้ระหว่างพักเที่ยงวันหนึ่ง หมูฟังแล้วตบบ่าเขาแรงๆ พร้อมพูดว่า *"มึงต้องไปเรียนสิวะ กูอยู่ตรงนี้คนเดียวก็ได้ ถ้ามึงเรียนจบมีงานดีๆ ทำ กูจะได้ภูมิใจว่ามีเพื่อนกูคนหนึ่งที่ไปได้ไกลกว่าสี่แยกนี้"* คำพูดตรงไปตรงมาของหมูทำให้เอกรู้สึกอบอุ่นใจอย่างประหลาด

ในที่สุดเอกตัดสินใจปรับตารางชีวิตใหม่ เขาจะยังคงขายหนังสือพิมพ์ตอนเช้าเหมือนเดิมเพื่อหารายได้ช่วยครอบครัว แต่ตอนเย็นหลังเลิกขายจะไปเรียนที่ศูนย์การเรียนที่ครูวิภาแนะนำแทนการนอนพักอย่างที่เคยทำ แม้จะเหนื่อยกว่าเดิมมาก แต่เขารู้สึกว่านี่คือทางเลือกแรกในชีวิตที่เขาได้เลือกเองอย่างแท้จริง ไม่ใช่สิ่งที่ถูกกำหนดมาให้จากความจนหรือโชคชะตา

"เราเลือกเกิดไม่ได้ว่าจะเกิดมาจนหรือรวย เกิดมามีพ่อแม่แบบไหน" เอกพูดกับตัวเองคืนก่อนวันเริ่มเรียนวันแรก *"แต่เราเลือกได้ว่าจะทำอะไรกับชีวิตที่เหลืออยู่ ต่อให้มันเริ่มต้นยากแค่ไหนก็ตาม"*

✦ ✦ ✦

บทที่ ๗ — เช้าของวันใหม่

หกเดือนผ่านไป เอกยังคงยืนขายหนังสือพิมพ์อยู่ที่สี่แยกเดิมทุกเช้า เสียง "หนังสือพิมพ์ครับ" ของเขายังดังก้องท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์เหมือนเดิม แต่สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปคือแววตาของเขา มันเต็มไปด้วยความหวังที่ไม่เคยมีมาก่อน หลังเลิกขายตอนเก้าโมงเช้า เขาจะรีบกลับไปอาบน้ำ กินข้าว แล้วไปโรงเรียนภาคปกติในช่วงบ่าย ก่อนจะแวะไปเรียนพิเศษที่ศูนย์การเรียนในตอนเย็นอีกสามวันต่อสัปดาห์

ลุงประจวบยังคงส่งหนังสือพิมพ์ให้เขาทุกเช้าเหมือนเดิม เพียงแต่ตอนนี้ลุงลดจำนวนที่ฝากขายให้เอกลงเล็กน้อย เพื่อให้เขามีเวลาไปโรงเรียนได้ทัน ครูวิภายังคงซื้อหนังสือพิมพ์จากเอกทุกเช้า พร้อมกับถามไถ่ผลการเรียนด้วยรอยยิ้มภูมิใจทุกครั้งที่เอกเล่าว่าตัวเองสอบได้คะแนนดี หมูก็ยังขายพวงมาลัยอยู่ที่เดิม แต่ตอนนี้เขาเริ่มพูดถึงการไปสมัครเรียนที่ศูนย์เดียวกันบ้างแล้ว

วันหนึ่งขณะยืนรอไฟแดงเปลี่ยนสี เอกมองไปยังตึกสูงฝั่งตรงข้ามที่แสงแดดยามเช้าสาดกระทบจนเป็นประกาย เขานึกถึงคำถามที่หมูเคยถามไว้ว่า "ถ้าไม่ต้องมาขายของแบบนี้ ตอนนี้เราจะทำอะไรอยู่วะ" เขายิ้มกับตัวเองเบาๆ เพราะตอนนี้เขามีคำตอบใหม่ให้กับคำถามนั้นแล้ว ไม่ใช่คำตอบที่เป็นเพียงจินตนาการอีกต่อไป แต่

เป็นเส้นทางที่เขากำลังเดินอยู่จริงๆ ด้วยสองเท้าของตัวเอง

ไฟเขียวขึ้น รถเริ่มเคลื่อนตัว เอกยกมือโบกให้ครูวิภาที่นั่งอยู่ในรถคันหนึ่งซึ่งกำลังเลี้ยวผ่านไป เธอยิ้มและโบกมือตอบ ก่อนกระจกรถจะเลื่อนขึ้นปิดสนิท เอกหันกลับไปมองกองหนังสือพิมพ์ที่เหลืออยู่ในมือ แล้วเดินต่อไปยังรถคันถัดไปด้วยฝีเท้าที่มั่นคงกว่าเดิม เพราะเขารู้แล้วว่าไม่ว่าชีวิตจะเริ่มต้นด้วยไพ่แบบไหน ทุกคนยังมีสิทธิ์เลือกวิธีเล่นไพ่ในมือของตัวเองเสมอ

✦ ✦ ✦

เราเลือกเกิดไม่ได้ ว่าจะเกิดมาในบ้านแบบไหน

แต่เราเลือกได้เสมอ ว่าจะเดินต่อไปอย่างไร

และบางครั้งเส้นทางที่ยากที่สุด ก็สอนให้เราเห็นคุณค่าของทุกก้าวที่เดินมาเอง

— จบบริบูรณ์ —